

Финансовата олигархия се бори против кризата със своите класови методи, пригодени така, че да не бъде разклатена диктатурата на финансовия капитал. Тя се бори срещу кризата чрез съкращаване на производството, чрез изкуствено задържане на цените вътрешно на картелната индустрия за сметка на още по-бързото спадане на цените на всички останали стоки, чрез изкуствено забавяне процеса на фалиментите на картелираните предприятия и пр. *Това са методите за превъзможване на кризата на капиталистическа основа, посредством прехвърлянето на всичките ѝ тежести върху работниците, селяните, низшите държавни наемници и трудящите се в колонии.* Но тези методи на монополистичния капитализъм задълбочават кризата и я правят още по-мъчителна. Те предизвикват съкращението на популателната способност на вътрешния пазар вследствие безработицата, намаляването на работната заплата на работниците и чиновниците, ограбване на масите посредством политиката на високите картелни цени и същелата данъчна система. (Напоследък у нас: увеличение цената на хлба, захарта и увеличение митата и акцизите на предметите от първа необходимост) И така, главният метод на финансовия капитал въ борбата съ кризата е бѣсното настѣпление върху жизненото равнище на работническата класа, въ това число и на държавното наемничество.

Буржуазията се нахвърля върху тях съ крайно упорство и ожесточение, стремежи се да излъже отъ кризата за тяхна сметка. Мѣроприятията за икономическото ограбване и масовите уволнения тя съчетава съ методите на политическия тероръ, съ полицейските насилия, съ отнемането правото на стачки, съ разгромяването на класовите организации на пролетариата отъ частното производство и на държавните наемници, потѣква най-брутално свободата имъ на събрания, слово и печатъ. Настѣплението на капитала срещу работническата класа върви въ всички направления и достига до небивали размѣри. Следъ вълната на капиталистическата рационализация, съ изхвърлянето на милиони работници отъ производството и на хиляди отъ държавната машина, върви и новото настѣпление на капитала, което носи бедствия на най-жестоката нищета за пролетариата. Масовата безработица, както всрѣдъ физическия, така и между интелектуалния пролетариатъ, е достигнала невиджани въ историята размѣри. Днесъ числото на безработните надхвърля цифрата 100 милиона души, безъ да сѣтаме полубезработните, които се намиратъ, сѣщо така, на границата на глада и нищетата. Наредъ съ тази огромна резервна армия въ градовете, обречени сѣ на гладна смъртъ още и непресѣтнатите милиони на селско-стопанския пролетариатъ и дребни сѣществувания въ САСЩ, Италия, Полша, Германия, Югославия, Гърция, България и пр. и милионите необхватни отъ никакви статистики пролетарии въ Индия, Китай и другите страни. Въ Китай измиратъ отъ гладъ надъ 50,000,000 души, цѣли области — въ Индия. Въ щата Арканзасъ, най-богатата капиталистическа страна въ